

הבדרנים

נ. נוסוב

ואליה ואני, אנו בדרנים. אנו תמיד
עורכים כאין הצגות.
פעם אחד קראנו סיפור על שלושה
חזירונים. ואחר כך התחלנו לשחק.

בהתחלה רצנו בחדר, קפצנו וצעקנו:
"לא מפחיד אותנו הזאב האפור!"
אחר כך אמא הלכה לקניות וואליה
אמרה:
"בוא ונבנה לנו בית, כמו אצל
החזירונים בסיפור.
הורדנו שמיכה מהמיטה ותלינו על
השולחן. כך התקבל בית. נכנסנו לתוכו,
אבל שם היה חשוך-חשוך!
אמרה ואליה:
"יפה שיש לנו בית משלנו! אנו נחיה כאן
ולא ניתן להיכנס לאף אחד. ואם יבוא
הזאב האפור נגרש אותו."

ואני אמרתי:
"חבל שבבית שלנו אין חלונות, כי חשוך
מאוד כאן!
"אין דבר" אמרה ואליה "לחזירונים יש
לפעמים בתים ללא חלונות."
ואני שאלתי:
"ואת רואה אותי?"
"לא. ואתה אותי?"
"גם אני לא" אמרתי "גם אני לא רואה
אתך.
ופתאום משהו תפס אותי ברגלי!
התחלתי לצעוק! קפצתי מתחת השולחן
וואליה אחריי!
"מה קרה לך?" שאלה.

"משהו" אמרתי "תפס אותי ברגל. יכול להיות שזה הזאב האפור?"
ואליה נבהלה וברחה מהחדר. ואני - אחריה. יצאנו לפרוזדור וסגרנו את הדלת.
"בואי" אמרתי "נחזיק את הדלת כדי שהוא לא יוכל לפתוח."
החזקנו את הדלת, החזקנו. אז אמרה אליה:
"אולי אין שם אף אחד?"
ואני אמרתי:
"ומי יכול היה לתפוס אותי ברגל?"

"זו אני" אמרה ואליה "רציתי לדעת
איפה אתה."
"אז למה לא אמרת את זה קודם?"
"אני" היא אומרת "נבהלתי. הבהלת
אותי."
פתחנו את הדלת.
בחדר לא היה אף אחד. ולשולחן
פחדנו בכל זאת לגשת: אולי הזאב
האפור יקפוץ משם!"
אמרתי:
"לכי ותורידי את השמיכה."
וואליה אומרת:
"לא. לך אתה!"
אמרתי:
"אין שם אף אחד."
"ואולי דווקא יש!"
התגנבתי על הבהונות אל השולחן,
משכתי בקצב השמיכה

ורצתי חזרה לדלת.
השמיכה נפלה ותחת השולחן לא
היה דבר. שמחנו מאוד. רצינו לחזור
ולבנות בית, אבל ואליה אמרה:
"אולי שוב מישהו יתפוס ברגל."
לכן לא המשכנו לשחק "שלושה
חזירונים".

